

UCKA 2006: Samo sat vremena do najljepšeg kvarnerskog pogleda

Kako ovaj tip opako nagnutih i opako lijepih staza nikoga ne ostavlja ravnodušnim – ili ih obožavate ili prezirete – tako su se podvojeni osjećaji mogli vidjeti već na ovom prvom prolazu. Neki su se elitni penjači malčice neugodno iznenadili, a neke, koji su startali sa skepsom i strahopoštovanjem, staza je jednostavno ponijela pa su davali sve od sebe – koristeći sve četiri. Najbolje se snašao dosad nam nepoznati gost iz Slovenije, 49 kilograma lagani Janžiković Stanko. A sa samo minutom zaostatka uz mrcinu su ga do vrha pratila dva evidentno nadmoćna domaća penjača – Nedjeljko Ravić i Ivica Škopac.

Kad sam se prošle jeseni prvi put uzverala s plaže u kampu Medveja na 1400m visinskom razlikom udaljeni vrh Vojak, odmah sam se sjetila sličnih dvadeset-i-kusur-postotnih alpskih nagiba koje svjetski planinski atletski penjači tako beskrajno mazohistički ljube. A kad smo se pred nekoliko tjedana mi Sljemenaši neočekivano našli u ulozi organizatora - i bacili se na bauljanje po stazama i stazicama Učke u cilju osmišljavanja i označavanja prve istinski penjačke planinske trke u Hrvata - nismo se mogli oteti dojmu da pred sobom imamo teren, nagib, panoramu i atraktivnost koje se ni Svjetski kup u planinskom trčanju ne bi postidio.

Naime, najpopularnije planinske trke na svijetu (mahom locirane na padinama poznatih alpskih vrhova tipa Grossglocknera i Matterhorna) nisu svoj status zaslužile zahvaljujući vrtoglavim novčanim nagradama ili jakim sponzorskim lobijima, već upravo zbog svoje neprocjenjive prirodne vrijednosti, turističke atraktivnosti, a i zahtjevnog terena koji vizualni užitek obogaćuje fizičkim izazovom. Sve u svemu, puzali smo uz "grdi breg" i zaključili kako bi se svjetska elita s guštom okušala na našem malom Grintovcu koji kao nagradu ne nudi samo pogled na kompletno kvarnersko otočje (za bistrih dana sve do Venecije), već i proglašenje 10km i 1400mvr niže – na plaži! U Alpama toga ipak nema.

Startalo se u zbilja izvrsnoj atmosferi kampa Medveja koji je trkačima pružio srdačnu dobrodošlicu kakva nas je (naviknute na dobro poznati križni put koji poslovično prati svaki organizatorski entuzijazam) neočekivano ugodno iznenadila. Kroz Salomonova startna vrata protutnjale su prvo cure, praćene za naše pojmove jedinstvenim strastvenim navijanjem muškog dijela ovog penjačko-trkačkog cirkusa i pozamašnog broja njemačkih, švicarskih i nizozemskih turista koji su već sad zavladaali Medvejom. Pet minuta kasnije dečki su se bacili u lov.

Prvih 400m visine trkači su morali savladati u otprilike 3 i pol kilometra, što predstavlja relativno "blagi" trkački uvod u osvajanje kule na vrhu Vojak. Ta prva dionica završava prolaskom preko livade (na kojoj su oni manje ambiciozni mogli zastati i uživati u lovranskim trešnjama) i ulaskom u jedno neobično prekrasno mirno izolirano mjesto s pogledom iz snova, Lovransku Dragu. Na tom je mjestu završavala trka za juniorke, no skoro sve su cure kroz cilj samo protrčale i ponesene planinskim ludilom nastavile prema vrhu (predvođene mladom orijentacisticom Tenom Sakar).

Kako ovaj tip opako nagnutih i opako lijepih staza nikoga ne ostavlja ravnodušnim – ili ih obožavate ili prezirete – tako su se podvojeni osjećaji mogli vidjeti već na ovom prvom prolazu. Neki su se elitni penjači malčice neugodno iznenadili, a neke, koji su startali sa skepsom i strahopoštovanjem, staza je jednostavno ponijela pa su davali sve od sebe – koristeći sve četiri. Najbolje se snašao dosad nam nepoznati gost iz Slovenije, 49 kilograma lagani Janžiković Stanko.

A sa samo minutom zaostatka uz mrcinu su ga do vrha pratila dva evidentno nadmoćna domaća penjača – Nedjeljko Ravić i Ivica Škopac. Radi se o dečkima koji, naravno, i na ravnom predstavljaju trkačku kremu, no ovakva staza je pokazala da su, kad je istinski penjački teren u igri, čitavu stepenicu ispred cijele grupe vrhunskih trkača poput Lackovića, Belčića i Letonie. No, to se od ovog dvojca moglo i očekivati ako se prisjetimo Ravićevih uspješnih nastupa na Grintovcu i vrhunski odrađenog paklenog zadnjeg kilometra na Grossglockneru u izvedbi Ivica Škopca. U ženskoj je pak konkurenciji recept za pobjedu bio domaći teren – na "svojoj" je stazi trijumfirala domaća cura, Suzana Alberini. Tako smo dobili nove državne prvake, reprezentativce, Salomon pobjednike, ali i novu najtežu i najatraktivniju planinsko-atletsku pustolovinu na domaćem terenu.

Napisala: Veronika Jurišić